

L'origen de Can Solei es remunta a una antiga finca agrícola, el mas Solei, documentada a l'arxiu del Marquès de Barberà, en una escriptura de 1565.

A l'abril de 1859, Evarist Arnús (1820 – 1890) banquer prominent de mitjans del segle XIX, financer, inversor, filantrop i mecenes, que va tenir un paper destacant en la celebració de l'Exposició Universal de Barcelona del 1888, adquireix 8 ha de l'antic Mas Solei, i des d'aleshores la finca dividida es converteix en Can Solei de Baix i Can Solei de Dalt (Ca l'Arnús). Allà hi va construir la seva casa d'estiueig, vorejada d'un jardí amb els elements propis de l'estil de l'època i a més de la zona d'horta per a consum propi i de les persones que treballaven per a ell.

No està documentat qui va planificar el jardí, però el fet és que el disseny correspon a **l'estil dels jardins romàntics de l'època, amb vegetació frondosa i olorosa, camins i diverses zones amb jocs d'aigua i un llac central.**

Si fem un estudi segons la cronologia, podem dividir el jardí en dues zones.

L'espai immediat davant de la casa de convidats conté una piscina i unes zones de gespa, amb arbres ornamentals. Aquest espai té més de 60 anys d'antiguitat, i és posterior a la construcció de la casa pairal, d'estil neoclàssic, semblant a una vil·la pal·ladina i convertida en un palauet de caràcter rural.

La resta del jardí té més de 130 anys d'història, i conforma un parc configurat amb tots els elements clàssics del jardí romàntic (grutes, llacs, ponts, illes, etc.) on abunden palmeres, pins, còcculs, eucaliptus, plàtans, xiprers, bambús, etc.

Al costat de la casa pairal hi trobem una estació meteorològica que féu construir Evarist Arnús, dotada d'un calendari perpetu i de tots els instruments de mesura, amb termòmetre, pluviòmetre, higròmetre, etc. Folrada de fusta per la part exterior, aquesta estació estava originàriament a tocar amb l'antic Teatre Líric de Barcelona (fundat pel mateix Arnús), situat entre el passeig de Gràcia, els carrers de Provença, de Pau Claris i de Mallorca.

El fill d'Evarist Arnús, Emili Arnús i Oliveras, modificà la fisonomia de la casa pairal, afegint l'escalinata de l'entrada, i féu construir el castell de torre quadrada que hi ha al bell mig del llac. Aquest castell fou bastit amb una pedra especial portada des de Bèlgica.

A tall d'anècdota cal destacar que amb motiu de la inauguració de l'Exposició Universal de 1888, Evarist Arnús va oferir hostalatge a la família reial durant dos dies. S'hi allotjà la reina regent acompanyada del Rei Alfons XIII (de dos anys i mig). D'aquesta visita resta encara la cadena que voreja la casa, signe extern que hi va pernoctar un membre de la família reial.

Dos mesos després de començar la guerra civil, el setembre de 1936, ambdues propietats van ser confiscades i obertes a la ciutat, i s'hi va celebrar un gran festival amb motiu del lliurament "al poble badaloní del seu parc públic". Els actes duraren un dia i mig, en els quals hi hagué sardanes, balls, cants corals, exposició i venda de dibuixos, un festival infantil, etc. Els guanys obtinguts en aquests esdeveniments es van destinar a proveir les tropes que marxaven al front. Un cop finalitzada la guerra, les finques van retornar als seus antics propietaris.

La part de Can Solei va ser expropiada entre el 1960 i el 1970 i finalment el 1977 esdevingué parc públic. Al 1994 el parc va patir una remodelació que el va deixar sense els trets característics (circulació de l'aigua, gruta i fonts) dels jardins romàntics.

El parc de Can Solei és, actualment, **un espai amb diferents nivells**. A la part superior trobem **una esplanada arbrada amb pins**, que s'utilitza per a activitats de lleure. Immediatament per sota, hi ha **un espai de transició amb sauló i plàtans d'ombra** que separa el **jardí històric, amb una profusió vegetal considerable**, pròpia del jardins de l'època. La configuració actual del parc amb els edificis i els jardins de la part baixa és de finals del segle XIX.

A l'any 2003 és quan s'obre el parc com a públic i des d'aleshores s'han anat fent actuacions diverses encaminades a, enderrocar les edificacions auxiliars i sense interès, consolidar les estructures dels edificis existents i que mereixen ser conservats, millorar i consolidar la traça dels camins del jardí històric, recuperar el circuit de l'aigua, potenciar la vegetació, establir comunicació de forma continua entre Ca l'Arnús i Can Solei per facilitar la unitat del parc. **La unió definitiva ha estat una realitat**, quan l'Ajuntament de Badalona va fer efectiva la connexió simbòlica a través d'una porta que uneix els dos espais. Actualment la comunicació està garantida per l'eix vertebrador del parc, que circula paral·lel al c/ Sant Brú i que uneix la Riera Canyadó amb el c/ Seu d'Urgell, a més de diversos camins, des de l'obert pel costat de la Torre de guaita, als annexes al jardí dels còculs de la part de Can Solei.

El conjunt històric-paisatgístic de Ca l'Arnús esdevé únic a la ciutat de Badalona, tant per les **edificacions singulars**, com per l'**extraordinària riquesa vegetal i faunística**, testimonis vivents de com estava estructurada la vida, el lleure i l'acolliment de la gent benestant del segle XIX.